

MICHAEL
LEWIS

GOING
INFINITE

DE OPKOMST EN ONDERGANG VAN
BITCOINTYCOON SAM BANKMAN-FRIED

vertaald door Rogier van Kappel en Albert Witteveen

ALFABET UITGEVERS

2024

YUP

De meeste mensen die voor Sam Bankman-Fried gingen werken, kwamen terecht in banen waarvoor ze niet duidelijk gekwalificeerd waren, en bij Natalie Tien was dat niet anders. Ze was opgegroeid in Taiwan als kind van ouders uit de middenklasse die eigenlijk maar één hoop voor haar koesterden: dat ze een rijke man zou vinden. Ze was klein van stuk, vriendelijk en meegaand van karakter, en niet in de wieg gelegd voor opstandigheid. Als ze lachte, hield ze nog steeds als vanzelf haar hand voor haar mond. En toch was ze vastbesloten geweest om haar ouders te laten zien dat ze haar hadden onderschat. Na haar studie was ze niet op jacht gegaan naar een echtgenoot, maar naar een baan. Haar ambitie leverde haar zo veel spanning op dat ze voor elk sollicitatiegesprek nauwkeurig opschreef wat ze over zichzelf wilde zeggen en dat uit haar hoofd leerde. Ze werd aangenomen voor de eerste echte baan waarop ze had gesolliciteerd, bij een bedrijf dat Engelse taaltrainingen gaf, en daar had ze zich doodverveeld. Maar in 2018, toen ze achtentwintig was, had ze crypto ontdekt.

Het jaar daarvoor was de prijs van bitcoin bijna vertwintigvoudigd, van duizend naar negentienduizend dollar, en de dagelijkse handelsvolumes waren explosief gestegen, al was de exacte omvang van de

stijging lastig vast te stellen. (Het dichtst bij een accurate weergave van de gebeurtenissen kwam van de cryptobeurs Coinbase, waar het handelsvolume in 2017 dertig keer groter was dan in 2016.) In heel Azië doken elke maand nieuwe cryptovalutabeurzen op om de groeiende groep mensen te bedienen die wel een gokje wilden wagen. Al die beurzen hadden diepe zakken en een onverzadigbare vraag naar jonge vrouwen. ‘Functievereisten: knap, grote borsten, ervaring met livestreaming, geboren in 2000 of later, goed met chatten’, luidde de personeelsadvertentie voor een verkoopmedewerker bij de snelst groeiende nieuwe cryptobeurs. Tegen 2018 probeerden veel jonge Aziatische vrouwen aan die eisen te voldoen. Natalie pakte het anders aan. Een maand lang las ze alles over cryptovaluta en blockchains wat ze maar kon vinden. ‘Iedereen noemde het oplichterij,’ zei ze, en daar maakte ze zich zorgen over. Toen ze de cryptowereld eenmaal van binnenuit leerde kennen, viel het haar op hoe weinig mensen die er werkten konden uitleggen wat een bitcoin eigenlijk was. De bedrijven zelf wisten niet altijd waar ze mee bezig waren, of waarom. Ze namen veel mensen aan omdat ze het zich konden veroorloven en omdat veel medewerkers in dienst hebben liet zien hoe belangrijk ze waren. Dat Natalie het volhield en in staat was het gevoel te negeren dat ze alle talent waarover ze beschikte mogelijk aan het vergooien was, kwam door haar verwachting dat crypto wel eens het volgende grote succes zou kunnen zijn. ‘Ik beschouwde het als een gok waarbij ik niets te verliezen had,’ zei ze.

In juni 2020 werkte ze al bij haar tweede Aziatische cryptobeurs toen ze hoorde dat er een vacature was bij FTX. Net als de andere beurzen nam FTX haar snel aan, na één sollicitatiegesprek. Ze werd de negenenvertigste werknemer van het bedrijf. FTX was anders dan de andere beurzen, vooral omdat de man die het runde, Sam Bankman-Fried, anders was. Elke man die Natalie Tien ooit in crypto had ontmoet, was vooral geïnteresseerd in geld en vrouwen, en Sam

interesseerde zich voor geen van beide – al duurde het even voor ze doorhad wat hem dan wél interesseerde. Alles hier is keer vijf, dacht ze. Vijf keer zoveel werk, vijf keer zoveel groei, vijf keer zoveel geld, vijf keer zoveel verantwoordelijkheid. Niemand zei openlijk dat je voortdurend moest werken of dat er geen ruimte was voor een leven buiten het werk, maar iedereen bij FTX die een normaal leven probeerde te leiden, hield het er niet vol. Natalie wel, en binnen een paar maanden nadat ze was overgeplaatst naar het kantoor van FTX in Hongkong werd ze benoemd tot hoofd Public Relations van het bedrijf. Het vreemde daarvan – afgezien van het feit dat ze geen echte ervaring had met public relations – was dat FTX geen public relations had. ‘Toen ik bij het bedrijf kwam, geloofde Sam niet in pr,’ zei Natalie. ‘Hij vond het allemaal bullshit.’

Aanvankelijk merkte Natalie dat, terwijl ze Sam probeerde over te halen om met journalisten te gaan praten, ze ondertussen ook journalisten moest overhalen om met Sam te gaan praten. ‘In juli 2020 was er geen enkele journalistieke belangstelling voor Sam,’ zei ze. ‘Helemaal niets.’ De cryptomanie deed denken aan Rotterdam rond 1637, toen één tulpenbol werd verkocht voor ruwweg drie keer de prijs van een Rembrandt.

En elke dag werd er meer van verhandeld op FTX. En Natalie bleef druk uitoefenen, op journalisten en op Sam.

Op de ochtend van 11 mei 2021 verscheen Sam Bankman-Fried voor het eerst op tv. Hij zat aan zijn trading desk en praatte via zijn computerscherm met twee verslaggeefsters van Bloomberg tv. Dikke zwarte krullen staken alle kanten op. Mensen die Sams haar probeerden te beschrijven, gaven het op en noemden het een ‘afro’, maar het was geen afro. Het was gewoon een warboel, en zoals alles aan Sams uiterlijk voelde het minder als een beslissing dan als een besluit om niet te beslissen. Hij droeg wat hij altijd droeg: een gekreukt T-shirt en een korte broek. Zijn blote knie stuitte op

en neer met ruwweg vier slagen per seconde, terwijl zijn ogen naar links en naar rechts schoten en alleen toevallig contact maakten met de blikken van zijn interviewers. Zijn hele houding was die van een kind dat interesse veinst terwijl zijn ouders het de woonkamer in trekken om kennis te maken met hun vrienden. Hij had zich op geen enkele manier voorbereid, maar de vragen waren zo makkelijk dat dat niet uitmaakte. CRYPTO WUNDERKIND stond er te lezen op het Bloomberg-infobalkje, terwijl de cijfers links op het scherm lieten zien dat de prijs van bitcoin het afgelopen jaar met meer dan 500 procent was gestegen.

Natalie bekeek die eerste tv-show van achter haar eigen bureau, maar tijdens latere interviews volgde ze Sam om zich ervan te vergewissen dat zijn ogen inderdaad steeds heen en weer schoten omdat hij een videospelletje aan het spelen was. Tijdens een live-uitzending! Vaak speelde Sam dan niet alleen een videospelletje, maar beantwoordde hij ook berichten, zat hij documenten te bewerken en te twitteren. Als de interviewer hem een vraag stelde en Sam antwoordde met: 'Aahh, interessante vraag' – al vond hij de vragen nooit interessant – besepte Natalie dat hij alleen maar tijd aan het rekken was om het spelletje uit te spelen en weer aan het gesprek deel te nemen. Natalie wist niet hoe iemand zich tijdens een live-uitzending hoorde te gedragen, maar niet zo, vermoedde ze. En toch, zelfs toen ze naar Sams eerste tv-optreden keek, voelde ze dat het wel eens goed zou kunnen uitpakken. Sam was vreemd op tv, maar ook vreemd in het echte leven. Mensen die hem in het echt tegenkwamen, vonden hem vaak de interessantste persoon die ze ooit hadden ontmoet. Geen mediatraining, besloot ze, en ook niet iets anders waardoor Sam minder op Sam zou gaan lijken.

Niet lang na dat eerste Bloomberg-interview kwam het tijdschrift *Forbes* opdagen. In 2017, toen *Forbes* cryptofortuinen was gaan tracken, had dat van Sam niet eens op de lijst van te tracken fortuinen

gestaan; in 2017 had Sam je zelfs nog niet eens kunnen vertellen wat een bitcoin was, en in die tijd was hij ongeveer nul dollar waard. ‘Hij kwam als het ware uit het niets,’ zei Steve Ehrlich, de verslaggever die in opdracht van *Forbes* de nettowaarde van deze negenentwintigjarige nobody moest uitzoeken. ‘Ik schrok ervan. Het was niet zo dat hij wat bitcoins had gekocht en dat die van nul naar twintigduizend waren gegaan.’ Binnen drie jaar, zo leek het, had Sam Bankman-Fried een bedrijf gecreëerd dat zo waardevol was dat zijn aandeel erin impliceerde dat hij de rijkste mens ter wereld onder de dertig was. ‘Toen ik voor het eerst naar de cijfers keek, had ik zoiets van: kan dit echt waar zijn? Kan deze man echt twintig miljard dollar op zijn naam hebben staan?’ zei Chase Peterson-Withorn, die de leiding had over het *Forbes*-onderzoeksteam. ‘Het was vrijwel ongekend. Niemand anders was sneller rijk geworden dan hij, behalve Mark Zuckerberg, en het scheelde niet veel.’

Van die vraag sprongen ze al snel naar een andere: Hoeveel meer dan twintig miljard dollar heeft deze man precies op zijn naam staan? Naast cryptobeurs FTX bezat en leidde Sam ook een firma die zich bezighield met kwalitatieve analyse en handel in crypto: Alameda Research. Het jaar daarvoor, in 2020, had Alameda met slechts een handjevol werknemers een miljard dollar aan handelswinsten gegenereerd en in een verbijsterend tempo cryptotokens en belangen in andere bedrijven verzameld. Naarmate je dichter bij Alameda Research kwam, had het bedrijf steeds minder weg van een hedgefonds en steeds meer van een drakenhol dat was volgestouwd met lukraak bij elkaar geraapte schatten. De vermogensanalisten van *Forbes* hadden altijd geprobeerd de zaken simpel te houden: je bezittingen waren alleen maar waard wat andere mensen ervoor wilden betalen. Die aanpak had gewerkt tijdens de internetzeepbel, toen iedereen het erover eens was dat *pets.com* dan wel belachelijk mocht zijn, maar toch heus vierhonderd miljoen dollar waard was

omdat investeerders bereid waren het tegen die waardering te kopen. Maar met deze nieuwe cryptofortuinen kwam je met de *Forbes*-benadering niet aan het complete plaatje. Wat moesten ze bijvoorbeeld beginnen met de Solana-tokens die Sam in Alameda Research had zitten? Bijna niemand wist wat Solana was – een nieuwe cryptovaluta die werd gemunt om te wedijveren met bitcoin – laat staan hoe het te waarderen. De huidige marktprijs impliceerde dat Sams voorraad Solana misschien wel twaalf miljard dollar waard was, maar daar stond tegenover dat Sam over ruwweg 10 procent van alle Solana-tokens ter wereld beschikte. Het was moeilijk te zeggen wat de markt ervoor zou neertellen als Sam ze allemaal wilde verkopen. Eigenlijk negeerde *Forbes* Sams Solana-bezit daarom min of meer, net als de andere schatten in zijn drakenhol.

Terwijl Sam met de reporters van *Forbes* in discussie was, was hij – en Natalie ook – vooral bang dat de mensen van *Forbes* een cijfer zouden publiceren dat hem zou dwingen meer uit te leggen dan hij kwijt wilde. Hij had met hen doorgenomen wat ze wisten, of meenden te weten. ‘Er waren twee redenen waarom ik met ze praatte,’ zei hij. ‘Ten eerste zou het er toch in komen te staan. En ten tweede zorgde het ervoor dat ze meer vertrouwen in ons kregen.’ Toch was hij bang dat als hij *Forbes* alles vertelde, de journalisten iedereen zouden vertellen dat hij net zo rijk was als hij zelf dacht. ‘Ik heb ze niet gewoon maar het cijfer gestuurd: zo van, dit ben ik waard,’ zei hij. ‘Dat zou de verkeerde toon zetten. Het was te veel. Als er in *Forbes* komt te staan dat ik honderd miljard dollar heb, vindt men dat raar en dan gaat er van alles naar de kloten.’ De lijst met de ongeveer honderd bedrijven die hij de afgelopen twee jaar had overgenomen had hij ze bijvoorbeeld niet gestuurd. Zijn verhaal mocht dan fantastisch zijn, hij wilde het wel geloofwaardig houden.

Het bleek dat Sam zich nergens zorgen over hoefde te maken. In november 2021 schatte *Forbes* zijn netto vermogen op 22,5 miljard

dollar, net iets minder dan Rupert Murdoch en net iets meer dan Laurene Powell Jobs. 22,5 miljard dollar was ongeveer wat je kreeg als je het eens was met de inschatting van de grootste durfkapitaalfirmas ter wereld dat FTX' cryptobeurs op zich al veertig miljard dollar waard was. Sam bezat 60 procent van FTX: 60 procent van veertig miljard dollar was 24 miljard dollar. Toch was hij, in de veertig jaar sinds *Forbes* het vermogen van rijkards was gaan bijhouden, een extreem geval. 'Hij was de rijkste selfmade nieuwkomer die ooit op de *Forbes*-lijst had gestaan,' zei Peterson-Withorn. 'En we hadden gemakkelijk een veel hoger bedrag kunnen rechtvaardigen. We probeerden behoedzaam te zijn.' De omvang van Sams bezittingen was zo geloofwaardig dat *Forbes*' managers al snel vroegen of hij hun bedrijf misschien ook wilde overnemen.

Toen Sam de reacties op de *Forbes*-miljardairslijst zag en de *Forbes*-cover die daarop volgde, waren alle twijfels die hij over de waarde van pr had gekoesterd onmiddellijk verdwenen. Dat maakte Natalie baan zowel eenvoudiger als ingewikkelder. Eenvoudiger, omdat eigenlijk iedereen nu met Sam wilde praten en Sam zelf ook met iedereen wilde praten – zolang hij ondertussen maar een videospelletje kon doen. Sam veranderde op slag van een zeer teruggetrokken privépersoon in een mediahoer. Hij zat net zo lief een uur lang volkomen onbevangen te kletsen met de verslaggever van de *Westwego Crypto Daily* als met iemand van *The New York Times*. Samen met Sam maakte Natalie lijsten met aantekeningen over de ongeveer honderd journalisten die hem waarschijnlijk zouden benaderen, met advies erbij over hoe deze en gene aan te pakken. Bijvoorbeeld: 'Dit is gewoon een klootzak, dus pas heel goed op met hem.' Of: 'Je kunt de man van de *Financial Times* niet ontlopen, maar pas goed op in de buurt van een *Financial Times*-journalist, want die krant is heel erg anti-crypto.'

Hoofd Public Relations zijn voor een snelgroeiende multinatio-

nal bleek helemaal niet zo moeilijk. ‘Je leert gewoon al doende,’ zei Natalie stralend. Het moeilijke deel van haar baan was Sam. Al snel was er zo veel vraag naar zijn tijd dat Natalie een tweede rol aannam, die van Sams persoonlijke planner. Natalie was altijd al degene geweest die de verslaggever van de *Financial Times* moest bellen als hij een afspraak met Sam wilde maken; nu was Natalie ook degene die Sams vader moest bellen in de hoop een kwartiertje met zijn zoon te krijgen. Eind 2021 wist Natalie, en zij alleen, waar Sam zich op elk gegeven moment bevond, waar hij heen zou kunnen gaan en hoe ze hem zover kon krijgen om te doen wat nodig was. Eigenlijk had ze niet zoveel gemeen met haar baas, maar om haar werk te kunnen doen moest ze zich in hem inleven. ‘Je moet leren hoe je met hem om moet gaan,’ zei ze. ‘En dat is best wel een raadsel.’

Na een jaar bij FTX was Natalie als geen ander in staat om te voorspellen wat Sam mogelijk van plan was en waarom. Toch bleef hij zelfs voor Natalie lastig te doorgronden. Om te beginnen wist ze nooit zeker waar hij uithing. ‘Verwacht niet dat hij je vertelt waar hij op welk moment uithangt,’ zei Natalie. ‘Dat zal hij je nooit zeggen. Je moet slim en snel zijn om daar zelf achter te komen.’ En Sam kon overal zijn, op elk uur van de dag of nacht. Als ze twee overnachtingen voor hem boekte in het Four Seasons Hotel in Washington DC, zou Sam misschien wel inchecken, maar geen stap in de kamer zetten. Hij had meer moeite met slapen dan wie ook. Om twee uur ’s nachts kon ze hem aantreffen terwijl hij aan zijn bureau zat te praten met een journalist aan de andere kant van de wereld, of terwijl hij rondzwierf door de lege straten en al twitterend een hoop opschudding veroorzaakte, of waar dan ook behalve in bed. Maar om twee uur ’s middags, als hij live op tv had moeten zijn, kon hij op de zitzak naast zijn bureau liggen slapen. ‘Zoiets als aan- en uittijden heeft hij niet,’ zei Natalie. Er waren nachten geweest dat ze om drie uur naar bed ging, de wekker zette voor zeven uur ’s ochtends, wakker werd om

te kijken welke pr-puinhoop Sam intussen weer had veroorzaakt, opnieuw de wekker zette, maar nu voor acht uur 's ochtends, nog eens keek, nog eens de wekker zette en daarna weer ging slapen tot halftien.

De manier waarop Sam met zijn afspraken omging, vormde een nog groter probleem. Natalie bracht Sams dagen tot op de minuut in kaart – niet alleen de tv-optredens, maar ook de bijeenkomsten met andere CEO's, nieuwsgierige beroemdheden en leiders van kleine landen. Ze zette niets in Sams agenda waar hij niet mee had ingestemd. Meestal was Sam degene die een bijeenkomst of publiek optreden had voorgesteld. En toch behandelde Sam alles in zijn agenda als vrijblijvend. De agenda was niet zozeer een planning maar eerder een theorie. Als mensen Sam om een afspraak vroegen, beschouwden ze dat als een 'ja of nee'-vraag, en de geluiden die Sam dan maakte klonken altijd meer als 'ja' dan als 'nee'. Ze wisten niet dat er in Sams hoofd een draaischijf zat, met nul aan de ene kant en honderd aan de andere. Het enige wat hij deed als hij ja zei, was een kans groter dan nul toekennen aan het voorgestelde gebruik van zijn tijd. De wijzerplaat zwaaide wild heen en weer terwijl hij de verwachte waarde van elke afspraak telkens opnieuw berekende, tot op het moment waarop hij die wel of niet nakwam. 'Hij zal je nooit vertellen wat hij gaat doen,' legde Natalie uit. 'Je moet er altijd op voorbereid zijn dat het van de ene op de andere seconde kan veranderen.' Elke beslissing die Sam nam, bevatte een berekening van de verwachte waarde. De getallen in Sams hoofd veranderden voortdurend. Zo had hij Natalie een keer om middernacht een berichtje gestuurd met de tekst:

'Er is een kans van 60 procent dat ik morgen naar Texas ga.'

'Wat betekent dat, zestig procent kans?' vroeg Natalie. 'Ik kan niet zestig procent van een vliegtuig en zestig procent van een auto boeken, of zestig procent van een hotelkamer in Texas.'

Natuurlijk zei ze dat niet tegen Sam. In plaats daarvan probeerde

ze nog voordat Sam zijn berekeningen maakte te anticiperen op de wisselende waarschijnlijkheden. Zo leerde ze bijvoorbeeld een professor aan Harvard aan het lijntje te houden door te zeggen: ‘Ja, Sam heeft me gezegd dat hij heeft toegestemd om volgende week vrijdag om 14.00 uur een zaal vol belangrijke mensen van Harvard toe te spreken. Het staat in zijn planning.’ Maar terwijl ze dat zei, had ze al het excuus bedacht waarmee ze diezelfde Harvard-professor waarschijnlijk aanstaande donderdagavond zou uitleggen dat Sam zelfs niet in de buurt van Massachusetts zou zijn. *Sam heeft covid. De premier moest Sam spreken. Sam zit vast in Kazachstan.*

Het grappige aan deze situaties was dat die nooit werkelijk door Sam bedoeld waren, waardoor ze in zekere zin nog beledigender aanvoelden. Hij wilde niet onbeleefd zijn. Hij wilde geen chaos veroorzaken in de levens van anderen. Hij ging gewoon zijn weg door de wereld op de enige manier die hij kende. De kosten die dat voor anderen met zich meebracht, nam hij eenvoudigweg niet mee in zijn berekeningen. Bij hem was het nooit persoonlijk. Als hij je liet zitten, was dat nooit in een opwelling of uit onnadenkendheid. Het kwam omdat hij een rekensommetje in zijn hoofd had gemaakt waaruit bleek dat je de tijd niet waard was. ‘Je zult altijd verschillende mensen je excuses moeten aanbieden en dat elke dag weer,’ zei Natalie.

Natalie hield van haar werk. Sam was nooit wreed, grof of zelfs maar flirterig. Integendeel: ze voelde zich door hem beschermd tegen fout gedrag van anderen. Af en toe verraste hij haar met een vriendelijk gebaar. Bijvoorbeeld nadat hij oud-president Clinton tijdens een privéonderhoud had gevraagd wat de Verenigde Staten zouden doen als China Taiwan binnenviel. Wat Clinton daarop ook tegen Sam gezegd mag hebben, Sam had er aanleiding in gezien om haar na afloop van het gesprek apart te nemen en te zeggen dat ze haar ouders maar beter uit Taiwan kon weghalen. Sam sprak haar zelden

tegen. Hij leek altijd open te staan voor haar ideeën en soms, zoals bij Bloomberg TV, deed hij ook echt wat ze voorstelde. ‘Yup,’ zei hij dan altijd. ‘Yup’ was Sams stopwoordje, en hoe minder hij werkelijk had geluisterd naar wat je zojuist had gezegd, hoe langer hij die rekte. Yuuuuuuuuuuup. ‘Meestal is hij niet direct,’ zei Natalie. ‘Hij zegt dan “yup” of “interessant” zonder het echt te menen. Je moet er dus achter zien te komen wanneer hij enkel een conflict ontwijkt en wanneer hij het meent.’

Begin 2022 was Sams situatie volledig uit de hand gelopen. Het leek wel of elk belangrijk persoon op aarde hem wilde leren kennen. En hij had tegen iedereen ja gezegd. Iemand anders in Sams situatie zou een enorm netwerk van planners, adviseurs en poortwachters hebben opgebouwd. Sam had alleen Natalie, die inmiddels niet meer alleen Sams hoofd Public Relations en privéplanner was, maar bij gelegenheid ook Sams lijfwacht. Ze was een jongleur die wel duizend ballen in de lucht hield. Geen enkele bal was erg belangrijk, maar Natalie had wel het gevoel dat elke bal die ze liet vallen een crisis kon veroorzaken. En op de ochtend van 14 februari baarde een van de ballen haar bijzonder veel zorgen.

Drie dagen eerder was Sam op de Bahama's in een privévliegtuig met bestemming Los Angeles gestapt, zonder iets anders bij zich dan zijn laptop en een schone onderbroek. Sindsdien had hij gebruncht met Shaquille O'Neal, gedineerd met de Kardashians en naar de Super Bowl gekeken in gezelschap van de eigenaar van de Los Angeles Rams. Hij had gebabbeld met Hillary Clinton en Orlando Bloom. Hij had vier feestjes bezocht en ondernemers ontmoet die wilden dat hij hun bedrijf kocht, ook de CEO van Goldman Sachs, die Sam graag beter wilde leren kennen. Natalie wist niet zeker of en waar Sam de afgelopen drie nachten had geslapen, maar ze wist wel dat hij had ingecheckt in de kamer die ze voor hem had geboekt in het Beverly Hilton, omdat ze dat zelf had gezien.

Nu, op de 14e, zag de hotelkamer eruit alsof hij er nooit was geweest. De lakens waren nog fris, de kussens onbeslagen, de prullenbakken leeg, de badkamer blinkend schoon. Het enige teken van menselijke aanwezigheid in de kamer was Sam zelf. Hij zat aan het bureau in hetzelfde gekreukte T-shirt en de wijde korte broek die hij in het vliegtuig had gedragen. Zoals altijd deed hij verschillende dingen tegelijk: zijn telefoon checken, met een vaselinestick over zijn voortdurend uitgedroogde lippen wrijven, vensters op zijn laptop openen en sluiten – en dat alles terwijl zijn knie vier tellen per seconde op en neer stuiterde. De opdracht die hij had gekregen – de opdracht waar Natalie hem de avond ervoor aan had herinnerd en vanochtend weer – was om op tijd te zijn voor zijn Zoommeeting. Hij was al te laat. De zoveelste vip die hem in het echt wilde ontmoeten wachtte op zijn laptop op hem.

‘Hé, met Sam!’ zei Sam tegen zijn laptop, terwijl zijn Zoombox openging. Op zijn beeldscherm verscheen Anna Wintour, de hoofdredactrice van *Vogue*. Ze droeg een strakke, gele jurk, was zorgvuldig opgemaakt en had zo’n scherp geknipte boblijn dat de randen haar gezicht omkransten als de bladen van twee scherpe zeisen. ‘Wat heerlijk om je eindelijk te ontmoeten!’ zei ze.

‘Hé, het is ook fijn om jou te ontmoeten!’ antwoordde Sam.

Sam wist echt niet wie Anna Wintour was. Natalie en anderen hadden het hem verteld, maar hij had niet goed opgelet. Hij wist dat Anna Wintour een tijdschrift redigeerde. Hij was zich er misschien vaag van bewust dat Meryl Streep haar had gespeeld in *The Devil Wears Prada* en dat ze de verraderlijke wereld van de damesmode al regeerde sinds... nou ja, sinds voor zijn geboorte. Ze zag er fantastisch uit, met een look die een miljoen dollar leek te hebben gekost, maar haar kunst was al net zomin aan Sam besteed als alle andere kunst. Als je Sam vroeg om iemands uiterlijk te beschrijven – zelfs het uiterlijk van iemand met wie hij naar bed was geweest – zei hij:

‘Ik weet niet hoe ik daar antwoord op moet geven. Ik kan niet zo goed beoordelen hoe mensen eruitzien.’

Toen Anna Wintour begon te praten, klikte hij op een knop, zodat ze van zijn scherm verdween. In plaats van haar verscheen zijn favoriete videogame: *Storybook Brawl*. Hij had maar een paar seconden om zijn personage te kiezen. Hij koos de Hoard Dragon (de ‘verzamel draak’). De Hoard Dragon was misschien wel Sams favoriete held in dit spel.

‘Yup,’ zei Sam, op alles wat Anna Wintour maar zei. Door de koptelefoon kon hij haar nog steeds horen. Als ze niet naar zijn ogen keek, had ze geen reden om te denken dat hij niet oplette. Sam wilde niet onbeleefd overkomen. Het was gewoon zo dat hij dit andere spel tegelijk met het spel van zijn echte leven moest spelen. Zijn nieuwe sociale rol als de interessantste nieuwe kindermiljardair ter wereld vereiste dat hij allerlei stomme dingen deed. Hij had iets anders nodig om zijn gedachten mee bezig te houden dan waaraan hij geacht werd te denken. En dus, gek genoeg, hoe belangrijker hij werd in de ogen van de wereld, hoe belangrijker deze spellen voor hem werden. *Storybook Brawl* had alles wat Sam leuk vond aan een spel. Hij moest het opnemen tegen levende tegenstanders. Hij moest snel een heleboel beslissingen nemen. Spellens zonder klok verveelden Sam. Het gaf hem energie om de seconden te zien wegtikken terwijl hij zijn peloton fantasypersonages samenstelde – dwergen, heksen, monsters, prinsessen, enzovoort. Aan elk personage waren twee getallen verbonden: hoeveel schade ze andere personages konden toebrengen en hoeveel schade ze zelf konden overleven. Elk personage bezat ook complexere eigenschappen. Bijvoorbeeld het vermogen toverspreuken uit te spreken of op een bijzondere manier om te gaan met bepaalde onderweg verzamelde schatten, of kameraden op een of andere meetbare manier sterker te maken. Het spel was te ingewikkeld om zeker te kunnen weten wat de optimale zetten waren.

Het vereiste vaardigheid, maar ook geluk. Hij moest waarschijnlijk heden inschatten, maar ook gissen. Dit was belangrijk; Sam hield niet van spellen als schaken, waarbij de spelers alles onder controle hadden en de beste zet, in theorie, volkomen berekenbaar was. Hij zou schaken leuker hebben gevonden als robotstemmen op het bord met willekeurige tussenpozen veranderingen in de spelregels hadden omgeroepen. ‘Ridders zijn nu torens!’ ‘Alle lopers moeten het bord verlaten!’ ‘Pionnen kunnen nu vliegen!’ Of wat dan ook, zolang de nieuwe regel alle spelers maar dwong om de strategie die ze tot dan toe hadden gevolgd te laten varen en al improviserend een andere, betere strategie te bedenken. De spellen waar Sam van hield maakten het onmogelijk om meer dan een deel van elke situatie te kennen. Handelen in crypto was net zo.

‘Yuuuuuup,’ zei Sam, op wat Anna Wintour zojuist had gezegd. Zijn dwergenpeloton, waaraan hij een prinses of twee had toegevoegd, verdedigde de Hoard Dragon. Tegelijkertijd viel het zijn nieuwe vijand aan, de held van zijn tegenstander, een dikke witte pinguïn die Wonder Waddle heette. De dwerg Crafty viel een droevig uitzienend watje aan dat werd aangeduid als de Lonely Prince. Sleeping Princess schakelde de Labyrinth Minotaur uit. Een slapende maagd ontwaakte om een toverspreuk te gebruiken waardoor een stervend personage in drie willekeurig gegenereerde levende personages veranderde. Er gebeurde zo veel tegelijk! Zelfs als dat alles was wat zijn aandacht vergde, het zou voor hem onmogelijk zijn geweest om alles wat er gebeurde te volgen.

‘Yuuuuuuuuuup,’ zei Sam. De geluiden die de vrouw maakte waren nog steeds volledig ceremonieel. Geen echte inhoud hier. Maar elk van Sams yups was hartelijker en levendiger dan de vorige. En ze liep duidelijk warm voor hem. Dat deed iedereen tegenwoordig. Als je 22,5 miljard dollar had, wilden mensen heel erg graag vrienden met je zijn. Ze zouden je alles vergeven. Hun verlangen

zorgde ervoor dat je geen aandacht aan ze hoefde te besteden en dat was goed, want Sam had maar een beperkte hoeveelheid aandacht te vergeven. Elk ogenblik kon er een nieuwe veldslag beginnen. Terwijl de seconden wegtikten, selecteerde hij haastig een nieuw leger van moordzuchtige bomen en dwergen. Tegelijkertijd haalde hij een document tevoorschijn: de aantekeningen die Natalie voor deze bespreking had gemaakt. Sam las ze nu voor het eerst. Anna Wintour was inderdaad de hoofdredacteur van het tijdschrift *Vogue*.

‘Dat is interessant,’ zei hij, terwijl de strijd begon. Opnieuw was alles binnen een paar seconden voorbij. De Hoard Dragon zat al in de problemen. Zijn gezondheidscijfer daalde sneller dan dat van de concurrentie. Veel van de helden waren van tevoren van speciale krachten voorzien; de Hoard Dragon was een van de zeldzame helden die zijn krachten pas later in zijn bestaan kreeg. De beste manier om de Hoard Dragon te spelen, was door schatten te kopen, die voor hem meer opbrachten dan voor welke andere held ook, maar de uitbetaling kwam pas een heel eind verderop in het spel, zo’n acht veldslagen later. Intussen onttrok je middelen aan de strijd van dit moment. Sam hoefde deze eerste veldslagen niet te winnen. Hij hoefde de Hoard Dragon alleen maar lang genoeg in leven te houden om straks te kunnen genieten van de gigantische opbrengsten van de schatten die hij aan het verzamelen was. Anna Wintour maakte dat moeilijk. Ze wilde zo veel aandacht! En nu kwam ze bij de reden voor het gesprek: het Met Gala. Georganiseerd door het tijdschrift *Vogue*. Maar in plaats van het gewoon uit te leggen en hem met rust te laten, vroeg ze Sam wat hij ervan wist.

Sam ging verzitten. Hij viste zijn vaselinestick uit zijn gekreukelde korte broek. Hij frunnikte eraan. Kostbare seconden tikten weg. Uiteindelijk drukte hij op een knop. De Hoard Dragon verdween en Anna Wintour verscheen weer in beeld. Vreemd genoeg wilde hij haar alleen zien als hij aan het woord was.

‘Ik weet niet zoveel van jouw branche als jij natuurlijk,’ zei hij voorzichtig. ‘Ik weet wel iets van wat er publiekelijk bekend is, maar van wat er achter de schermen gebeurt weet ik niet veel.’ Wel iets. Strikt genomen was dat waar: Sam wist wel iets. Hij wist dat het Met Gala een feest was. Dat er beroemdheden kwamen. Maar veel meer was hem niet bekend. Zo had hij je bijvoorbeeld niet kunnen zeggen of de ‘Met’ de Metropolitan Opera was of het Metropolitan Museum of zelfs de Metropolitan Police.

Anna Wintour was duidelijk gewend aan deze situatie. Tot Sams grote opluchting begon ze nu uit te leggen wat het Met Gala was. Op het moment dat ze haar mond opendeed, verwisselde Sam haar gezicht voor een pagina uit Wikipedia:

Het **Met Gala**, officieel aangeduid als **Costume Institute Gala** of **Costume Institute Benefit**, en ook bekend als het **Met Ball**, is een jaarlijks geldinzamelingsgala ten bate van het *Costume Institute* van het *Metropolitan Museum of Art* in *New York City*. Het vormt de opening van de jaarlijkse *modetentoonstelling* van het *Costume Institute*.^[4] Elk jaar viert het gala het thema van de tentoonstelling, en de tentoonstelling zet de toon voor de formele kleding van de avond, omdat van de gasten wordt verwacht dat ze mode kiezen die bij het thema van de tentoonstelling past.

‘Interessant!’ zei Sam. ‘Dat is superinteressant.’ Maar terwijl hij deze blijk van belangstelling gaf, drukte hij op een knop waardoor de Wikipedia-pagina verdween. In plaats daarvan verscheen er een enorme gouden tomahawk. De Hoard Dragon hing aan een zijden draadje. Een andere veldslag, deze keer tegen een personage met de naam Peter Pants, kon elk ogenblik beginnen. Peter Pants was het tegenovergestelde van de Hoard Dragon. Hij was een *make-or-break* personage wiens krachten na verloop van tijd afnamen. Peter Pants

was er helemaal op gericht je snel om zeep te helpen. Peter Pants kon de Hoard Dragon in één gevecht afmaken. Sam had maar een paar seconden om zijn strijdmacht te organiseren. Hij moest zich concentreren. Anna Wintour maakte dat onmogelijk.

‘Yuuuup,’ zei Sam.

Anna Wintour zei nu dat ze meer wilde horen over wat FTX had gedaan op het gebied van geld weggeven. Omdat hij nu wel iets moest zeggen, liet Sam haar gezicht weer op het scherm verschijnen. ‘We hebben sponsordeals gedaan op sommige plekken,’ zei hij. ‘Maar we zijn er een beetje lukraak in gesprongen. We proberen echt goed te kijken welke partnerschappen de grootste impact zullen hebben. Daarom zijn we een partnerschap aangegaan met Tom en Gisele. Nogmaals, strikt genomen was dat waar, maar het gaf niet het idee achter de relatie weer. Sam had Tom Brady 55 miljoen dollar toegezegd en diens vrouw Gisele Bündchen nog eens 19,8 miljoen dollar voor twintig uur van hun tijd per persoon in de loop van de komende drie jaar. Sam betaalde mensen meer geld per minuut dan ze ooit van wie dan ook betaald hadden gekregen om wat dan ook te doen. Hij had Larry David 10 miljoen dollar betaald om een reclamespotje van zestig seconden te maken – boven op de 25 miljoen dollar die het had gekost om het te maken en uit te zenden tijdens de Super Bowl – dat Sam de vorige dag nog had bekeken. Het was een geweldige reclamespot.

De Hoard Dragon was stervende.

Sam mocht dan misschien niet precies weten wat het Met Gala was, of welke rol hij er precies in zou kunnen spelen, maar hij kon wel aanvoelen waar Anna Wintour op uit was. Ze wilde niet alleen zijn geld, ze wilde hem. Aanwezig, op de rode loper van haar Met Gala, naast haar, om een buzz te creëren. Sam begreep ook wat hij in ruil voor zijn offer mogelijk zou krijgen: vrouwen. Of liever gezegd, toegang tot de vrouwelijke cryptospeculant. FTX

had enorme bedragen uitgegeven om zich in de hoofden van mannen te nestelen. Volgens Sam had mode ongeveer dezelfde plek in de vrouwelijke verbeelding als sport in die van mannen. Hij had een paar marketingmensen gevraagd om een lijst met wat hij in de modewereld kon doen dat vrouwen zou aanspreken. Het Met Gala stond op de lijst. En hier zat hij dan, in een Zoomgesprek met Anna Wintour zelf, die nu liet doorschemeren dat Sam misschien het hele feest wel kon betalen.

‘Ja, absoluut,’ zei Sam, maar hij was er met zijn hoofd niet bij. De Hoard Dragon was dood. Anna Wintour had hem gedood. Wat nu? Hij deed een halfslachtig bod om een nieuwe ronde te beginnen en een andere held te kiezen, maar bedacht zich toen en sloot het spel af. Vaak was hij in staat om in twee werelden tegelijk te zijn en in allebei te winnen. In dit geval had hij duidelijk geen kans om in de ene wereld te winnen, tenzij hij in de andere wereld minder oplette. En op de een of andere manier had deze vrouw een toverspreuk weten te bemachtigen die zijn vermogen om te multitasken verstoorde. Want nu vroeg ze hem niet alleen om zijn geld en zijn tijd. Ze wilde alles weten over zijn politieke activiteiten.

‘Mijn moeder houdt zich fulltime bezig met de effectiviteit van politieke campagnedonaties en mijn broer zit in DC bij de beleidsmakers,’ zei Sam, terwijl hij Anna Wintours gezicht weer op zijn laptop zette. ‘We doen behoorlijk veel om te kijken hoe moeilijk we het kunnen maken om een verkiezing te stelen. Het is triest dat dat de plek is waar we moeten strijden, maar het is nou eenmaal zo.’

Sams uitgaven aan Amerikaanse verkiezingen waren verrassend lang onder de radar gebleven. In 2020 had hij 5,2 miljoen dollar overgemaakt aan de presidentscampagne van Joe Biden, zonder dat iemand daarom had gevraagd of hem er zelfs maar voor had bedankt. Hij was Bidens op één of twee na grootste donateur geweest en toch had het campagneteam nooit ook maar de moeite genomen om hem

te bellen. Sindsdien had Sam honderd verschillende kandidaten en politieke actiecomités (PAC's) nog eens tientallen miljoenen dollars toegeworpen, op manieren die het moeilijk maakten om zijn identiteit te achterhalen. Dat was het zoveelste andere spel – hoe de Amerikaanse politiek te beïnvloeden – dat hij al doende leerde, en het was best leuk, vooral als je beschikte over de speciale kracht van onzichtbaarheid. Maar toen had hij het 'verknald', zoals hij het zelf uitdrukte. Hij had zich in een interview laten ontvallen dat hij erover dacht een miljard dollar in de volgende presidentsverkiezingen te steken. Die opmerking had het beest gewekt. En nu beleed Anna Wintour haar liefde voor Pete Buttigieg. Ze vroeg Sam waar hij volgens zijn planning de komende weken precies zou zijn. Om meer over Pete Buttigieg te praten.

'Ik zou heel graag aan hem voorgesteld worden,' zei Sam. 'Het is iemand die ik graag als president zou zien.' Als hij dacht dat Anna Wintour daarmee tevreden zou zijn, had hij het mis. Ze wilde een plek in de echte wereld waar Sam zou zijn, en een tijd waarop hij daar zou zijn.

'Ik ben 60 procent van de tijd op de Bahama's,' zei Sam, die de vraag daarmee keurig ontweek. 'Soms ben ik in DC. Of ik dat nou leuk vind of niet, mijn baan bestaat tegenwoordig voor 30 procent uit toezichthouders vertellen hoe de regelgeving voor crypto in de Verenigde Staten eruit moet zien.' Zijn blote linkerbeen werd nu onder zijn billen op de hotelbureaustoel geschoven. Zijn in een witte sportsok gehulde rechterhiel stuitte op en neer op het hotel tapijt. Hij had minder weg van een cryptomagnaat dan van een brugklasser die nodig moest plassen. Maar nu zat Anna Wintour weer te praten, godzijdank. Verlost scrollde hij door zijn Twitterfeed. Twee avonden eerder was Sam voorgesteld aan Katy Perry. Katy Perry had alles over crypto willen weten. Nu postte ze op Instagram: *'I'm quitting music and becoming an intern for @ftx_official ok👉'*

Anna Wintours toon veranderde. Ze had gekregen waarvoor ze was gekomen en rondde het gesprek nu hartelijk af. Om van haar verlost te zijn, hoefde Sam alleen maar zijn gebruikelijke geluiden van totale instemming met alles wat ze maar zei te laten horen.

Yup.

Geweldig!

Dat klinkt echt 100 procent logisch.

Ja, graag!

Tot ziens!

En bij die laatste woorden drukte Sam op een knop en was Anna Wintour voorgoed verdwenen. Met de begrijpelijke indruk dat Sam Bankman-Fried, de vrijgevigste miljardair ooit, had toegezegd haar speciale gast te zijn op het Met Gala. En dat Sam misschien zelfs wel het hele feest zou betalen. Van zijn kant had Sam er niet echt over nagedacht. Hij was nog niet eens begonnen met zijn Met Gala-berekeningen.

‘Ik moet even goed nadenken of ik hier wel naartoe wil,’ zei hij, terwijl hij zijn laptop in de rugzak met reserveondergoed schoof en naar de deur van zijn hotelkamer in Los Angeles liep, op weg terug naar de Bahama’s. ‘Ik zou daar zeker uit de toon vallen. Dat wordt lastig.’

In de daaropvolgende weken gaf Sam de mensen van Anna Wintour geen enkele reden om te denken dat hij niet met het komende gala bezig was. De marketingmensen van FTX polsten Louis Vuitton over het maken van een rode-loper-waardige versie van Sams ‘T-shirt en cargobroek’-look. Andere FTX-medewerkers, die misschien op safe wilden spelen, betaalden Tom Ford om een wat conventionele outfit te ontwerpen, compleet met manchetknopen van 65.000 dollar. Achter de schermen draaiden de raderen en knarsten de tandwielen, maar Sam zelf bemoeide zich nooit echt met het proces, laat staan dat hij zei wat er in hem omging. De lijst met door de marketing-

mensen van FTX bedachte 'fashion clips' bekeek hij met argusogen. 'Ik heb geen idee wat hiervan ertoe doet en wat niet,' zei hij. 'Het is niet duidelijk of er eigenlijk wel een manier is om daarachter te komen.' Voor zover hij zich kon herinneren, was hij al zijn hele leven verbijsterd door de manier waarop mensen hun leven lieten bepalen door hoe mensen eruitzagen. 'Je begint met te beslissen met welke mensen je omgaat op basis van hoe ze eruitzien,' zei hij. 'Daardoor maak je dan slechte keuzes op het gebied van religie, eten en wat dan ook. Dan ben je gewoon aan het dobbelen over wie je gaat worden.' Nu hij erover nadacht, vertegenwoordigde Anna Wintour veel van wat hem tegenstond aan mensen. 'Er zijn maar heel weinig bedrijfstakken waar ik sterke morele bezwaren tegen heb en die van haar is er één van,' zei hij. 'Eigenlijk kijk ik neer op de mode. Ik vind het verachtelijk om zo veel belang te hechten aan lichamelijke aantrekkelijkheid, en dit is één ding dat daaruit voortkomt.' Heel even zette Sam zijn verachting voor de mode-industrie opzij en probeerde wat berekeningen te maken. Vier miljard vrouwen op de wereld. Laten we zeggen dat één op de duizend aandacht besteedt aan het Met Gala. Laten we zeggen dat één op de honderd daarvan geïnteresseerd is in FTX... Maar het voelde alsof hij zijn haar probeerde te kammen terwijl er kauwgom in zat. Eigenlijk kon hij niet eens verder kijken dan de noodzaak om zijn korte broek uit te trekken. En toch schoof hij de beslissing maandenlang voor zich uit. Het Met Gala zou pas op 2 mei plaatsvinden. In Sams hoofd had hij dus zo ongeveer tot de avond van 1 mei voordat hij Natalie moest vertellen wat hij ging doen.

Natalie Tien was erop voorbereid dat Anna Wintours medewerkers teleurgesteld zouden reageren toen ze hun vertelde dat Sam niet zou komen. Het was hun verontwaardiging die haar verraste. 'Ze belden me en schreeuwden dat Sam nooit meer een voet in

de modewereld zou zetten!’ zei Natalie. En daarmee was het gedaan met de poging om meer vrouwen de cryptowereld binnen te lokken. Natalie begreep niet waarom het Met Gala zo belangrijk was. Sams lastminute beslissing om niet te gaan zou lang niet zo’n ravage aanrichten als sommige van zijn andere innerlijke berekeningen. Er waren CEO’s naar de Bahama’s gevlogen omdat ze ten onrechte meenden dat Sam had toegezegd hun bedrijven te kopen. Het World Economic Forum moest zich haasten om een podium te vullen en media-interviews af te zeggen nadat Sam de avond voor hij een grote toespraak in Davos zou houden, had besloten het maar te laten. Sam was niet naar Dubai gevlogen om de rede over het kernthema op het feest van het weekblad *Time* voor de honderd invloedrijkste mensen ter wereld te houden, zelfs nadat *Time* hem op de lijst had gezet en vleierende opmerkingen over hem had afgedrukt. ‘In een cryptolandschap vol zwendel, hedonisme en hebzucht biedt Bankman-Fried een vriendelijkere en impactvollere visie die voortkomt uit de opkomende technologie,’ had *Time* geschreven, een week voordat Sam het blad liet zitten. Tyra Banks, will.i.am en alle andere invloedrijke mensen ter wereld werden getrakteerd op haastig voorbereide opmerkingen van een niet geheel nuchtere FTX-medewerker die Adam Jacobs heette en die verbouwereerd merkte dat hij Sam moest vervangen. ‘Ik had zoiets van: “Waarom geeft het hoofd van de afdeling Betalingen deze toespraak? Waarom sta ik hier te borrelen met will.i.am?”’

Maar de mensen van *Time* hadden geen stennis gemaakt. Met uitzondering van Anna Wintours medewerkers deed niemand dat: de algemene leefregel op 2 mei 2022 was dat Sam gewoon Sam mocht zijn. Het kwam niet bij Natalie op ook maar een klein beetje ergernis over hem te voelen. Ze kon nooit boos op hem zijn voor de puinhopen die hij haar liet opruimen, omdat ze beseftte dat hij nooit van plan was geweest om ergens een puinhoop van te maken.

Zelfs de bellers die haar boos toeschreeuwden over Sam kon ze wel vergeven. Als zijzelf Sam niet volledig begreep, hoe zou iemand anders dat dan wel kunnen?